

Szerkesztőségi szállás.

Aldunaszor 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reklamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton félíven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 ft. negyedévre 1 ft. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utsza 7.dik szám) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

INTERPELLATIO

a lapszerkesztőkhez.

Irja nekünk — egy vidéki jó barátunk — irodalmunk pártolója, könyveinknek megvevője, ujságinknak, mindig készpénz, mindig pénzkész előfizetője, és íróknak szerkesztőknek mint magunknak bámulója:

„Feleljetek e kérdésre, mely valódi életkérdés, magatokra s ránk nézve, sőt mondhatni a nemzetre:

„**Kritikátok** mért oly hanyag? és kimélő? **pajtáskodó? színészeket színésznőket miért** hogy nem oktatjátok — dietióra actióra és a conversatióra? koronkint nem korholjátok? Hanem csak magasztaljátok; — És legfőlebb négyeszmközt — ha leszidjátok? . . Pedig bizony lehordani volna mit ám!

„De hát még **az irodalmat!** — mért nem controllirozzátok? — S ha egy számár — ezer boesá . .! vagy pénzhajhász szemfényvesztő — Munkát hirdet, — Vagy munkára — s uj ujságra — **Előfizetéseket nyit:** És ti pedig már előre **jól tudjátok** — Hogy e munka **Soha sem fog megjelenni;** — És uj ujság harmadnapra avagy hétre meg fog bukni; — **Avagy** pedig — (mi még rosszabb!) — **ha megjelen,** ujság és könyv **oly silány lesz,** hogy bár **inkább ne születnék,** — Olvasónak boszujára — Sajtónknak gyalázatára!!

„Ti nem szóltok — Csak dicsérték, — És ajánltok — Mindent Mindent — Derűre borúra!

„Mért nem szóltok, nem intetek: „Ne vegyétek s fizessétek — Kutya van ám itt a kertben; Ez emberben nincs talentom; Émez pedig — irodalmi — Sobri Patkó; — E könyv pedig avagy ujság — Halva született vadgondolat —!“

„Ti nem szóltok, csak dicsérték! És ajánltok. . .

„És mi szegény hazafias lelkületű — készfizető vidékiek — Vesztegetjük gyapjunk árát — (Melyet úgy is előlegzénk a zsidótól) — fizetgetünk adóztatunk fillérinkkel a hazának; s utóvégre oda jutunk:

Hogy „**SE PÉNZ SE POSZTÓ!**“

„Biz ezt soká ki nem tartjuk! És ma holnap se jó se rossz — könyv és ujság — már minálunk nem találand — jámbor előfizetőre. . .“

. . . . Így fenyegeti a **központot** — A nyugtalan **provincia!**

De ki képes megfelelni — ily rémséges kérdésekre?

Ki? ha nem a **Handabanda?** . . .

De csak majd a jövő számban, — Hogy addig is — kíváncsiság — s egyéb okból ezer uj előfizető — csődüljön a — dicsőséges

HANDBANDA

bolond lapra.

Gazda nélküli számolás különféle nemei.

Előleges conferentia.

Gróf A. ő excellentiája: Én csak a törvényességben látok menekülést. Ki kell nevezni a ministeriumot. Helyreállítani a megyéket. Összehívni az országgyűlést.

Báró B. ő excellentiája: Én is a törvényesség mellett vagyok. Ki kell nevezni a ministeriumot. De Isten mentsen a megyéktől. Hanem országgyűlést kell hívni.

Gróf C. ő excellentiája: Én is a törvényesség mellett vagyok. De első lépésül helyre kell állítani a megyéket.

Gróf D. ő excellentiája: Igen is a megyéket, s kormányozni mint 48 előtt.

Báró F. ő ex... Se megye, se ministerium, hanem visszahívni ez 1861-ki országgyűlést.

Gróf G. ő excellentiája: Uj országgyűlés, hanem miniszterek kinevezése, s a provisorius megyék föntartása, — az az enyim vélemény.

Báró H. ő excellentiája: Az Istenért urak egyesüljünk egy programban, s azt terjesztjük föl.

Mindnyájan: **Az lehetetlen!** Inkább ne terjesztjük föl semmit. A conferentia határozat nélkül oszlik szét. Mindenik privátim kétségbeesik. Három hónap múlva ismét conferentiák. Az eredmény ugyanaz.

E közben H. ur ő méltósága, (se gróf se báró) ki meg nem hivatott a conferentiákra, azt gondolja magában: „bizony se ministerium, se megye, se országgyűlés! Hanem csak nevezzen ki ő fölsége engem akár kanczellárnak, akár miniszternek, — majd rendbe hozom én a dolgot!”

*) Sikerült szerkesztőségünknek megszerezni ezen teljes hiteles értesítést azon conferentiákról, mik az Oest. Z. Presse és Ost. D. P. szerkesztőségének oly gyakran okoznak álmatlan éjeket. Szerk.

Pártértekezlet

volt és nem volt táblabírák közt.

Szalmásy: „Abban úgy hiszem mindnyájan egyetértünk hogy a jogcontinuitás... ”

Dudvász: „Azaz a 48!”

Szénásy: „Természetesen kiindulási pontúl; nevezzenek ki 5—4 ministert, s revideálja aztán az országgyűlés a 48-i törvényeket.”

Szalmásy: „Nincs ott mit revideálni.”

Répásy: „Már hogy ne volna; hanem előbb végre kell hajtani; helyre kell állítani a törvényes állapotot!”

Bukósdy: „Melyiket? 1791-kit, az 1847-kit, az 1848 aprilisit, vagy decemberit? vagy az 1849 april 13-káig tartott állapotokat?”

Adósdy: „Nem kell vitelni! ki kell nevezni valamennyi ministert, de facto életbe léptetni a negyvennyolczat, átadni a várakat, kivinni a nem magyar katonát... ez a törvényes állapot!”

Szalmásy: „Megbolondultál!”

Szénásy: „Hisz jogilag igaza volna; de ha ennyit kérünk: semmit se kapunk.”

Adósdy: „Ha semmit se kapunk, mi se adunk semmit.”

Szénásy: „Kérnek is azok tőlünk mikor úgy is — megveszik rajtunk!”

Adósdy: „Pénzünket elvihetik — de szívünket nem.”

(Ez utolsó kitétel után megszűnik minden vita, mert nálunk egy apropos ^{ist} phrasis mindig eldöntő.)

Egy igazán titkos conferentia.

Studnicska: A mi politikánk külsőleg nem lehet más, mint a passivitas, mindaddig, míg a magyarok mereven ragaszkodnak negyvennyolczhoz.”

Spivácsék: „Értem, mert addig mások dolgoznak helyettünk, és ők önmaguk ellen.”

Studnicska: „De azért nem fogunk tespedni, hanem foglalunk posztókat s társulatok, hirlapok, beszédek, költemények által előkészítjük a jövőt.”

Avakumovics: „Nektek tótok csak theoria van; nekünk historiai jog, diplomák, privilegium.”

Magyaromanovics: „Megelégedhetik szerb nemzetünk, ha egyházi önállása s nemzeti fejlődése biztos, s a magyar alkotmány közösségét élvezzi.”

Ultraszevics: „Nem úgy van, nekünk organisatio s teritorium kell.”

Dobrovics: „Nemzeti organisatiót én is mondom; de terület status in statu.”

Avakumovics: „Tovább is kell nézni orránál: ott van Bosnia, Herzegovina Szerbia — Török birodalom mienk lesz Bácskától fekete tengerig.”

Manylu Jóczó: „Hát Román tiz millió ne legyen egy? Csak vazalja büszke magyarnak?”

Studnicska: „Testvér-nemzetek! mi szövetségre vagyunk utalva, mért nem egyezünk ki együtt magyar kontójára? Hanem veszekedünk egymásközt is?”

Magyaromanovics: „De hátha megád magyar a mit kívánunk, méltányosan, barátságosan; talán okosabb lenne együtt élni békeességben, szabadságban s együtt virágozni!”

Mindnyájan: „Szép volna, jó volna, de magyar ígér, magyar megcsal; szép szót ad, de nem mást.”

(A conferentia félig nem határoz, félig haboz, félig nem egyez, de főleg a jövő várja.)

Mindezekből sajnosan következik, hogy Jókainak, képzelődésdus költőnknek még utóbb igaza lehet, mondván hogy: Magyarországnak NEM LESZ, hanem van!?!

Eszélyes és Bizakody urak

e lap állandó munkatársai bemutattnak az olvasónak.

(Vége.)

Egészen más fajta legény Bizakody barátunk.

Ő vagy husz évvel fiatalabb Eszélyesynél, s mint hű képe mutatja, nem minden borkorban terem hozzá mérhető. Termete ugyan kissé alacsony, hanem mint a kis emberek rendesen, annál magasabban hordja fejét. Kár hogy nem magasabb valamivel, mily jól állana az martialis arcához; melynek ékessége két tüzes fekete szem, kissé magyartalan görbe orr, magyaros rövid bajusz s hasa alá lenyúló széles fényes fekete szakál. Kék nadrágját úgy összeszűri, hogy attól kell tartani két-témetszi magát derékon; rövid lovaglómánya, meggyeszínű s feszesen áll rajta; mig szinpadias fővegén rőfhosszú sastoll diszelg, vagy söprőnyi csomagú árvalány-haj; kezében Botond bárdja mintájára készült óriás fokos; és midőn jár: nagy taréjú sarkantyuját hatalmasan pengeti s megnevezhetlen test-részét úgy mozgatja, mint egy coquette szakácsné. Szóval ő a magyar typos tökéletes — torzképe.

Bizakody barátunk fiatal koráról egyébiránt 1848-ig semmit sem jegyzett föl a sokszor feledékeny, sokszor részrehajló Clio. Csak azt tudjuk, hogy a mondott esztendőben odahagyta az egyetemet s beállt honvédnek; s jogi bizonyítvány helyett „a királyi jóváhagyás reményében” honvédhadnagynak neveztetett ki.

És ő ment, ment a háborúba.

Nem mondhatni ugyan, hogy akár mint nagy strategista, akár mint vakmerő portyázó kitűnt volna. Volt pajtásai némelyike azzal is rágalmazza, hogy annyiban Eszélyesynél hozzá méltó unokaöcse volt, hogy eszélyesen kerülte a veszélyt. Hanem ez kétségtelen rágalom. Ő valódi hős jellem volt, s szinte dühösen leste az alkalmat hogy az ellenséget amugy igazán lefűljelje. Hanem mint tisztársai beszélnek, neki nevezetes „pech”je volt. Teszem, épen midőn atakirozni kellett volna, ő bátran ugratott egy ideig százada előtt, biztatva legénységét — egyszerre csak leesett a lóról, a legénység az alatt természetesen tovarohant, s neki hátra kellett maradnia. Másszor pedig épen mikor riadót fújtak, rájött a némethas, neki az árokba kellett menni, s ki sem is jöhetett; mig a csata végét nem érte. Nagyobb „pech” vitéz embert nem érhet. A hadvezér plane, no de

csak tréfából, azt beszélte róla, hogy mikor a budai vár már be volt véve, s az ütközetnek vége volt, akkor nyargalt be dühösen Bizakody a várba, csupa por és bor, s iszonyun csapkodott kardlappal a már rég kilehellett horvátokhoz.

Mindazonáltal úgy besorozták biz őt, mintha a legvitézebb vörössapkások egyike volna. Ekkor jutott Bizakodynak eszébe Eszélyes urabátya; rémséges levelet irt neki Veronából, hogy mily nehéz oly országban élni, a hol azt se tudják mi az juh-paprikás! — És Eszélyesinek, ki connexioinál fogva annyi emberen segített, sikerült Bizakodyt is kiváltani.

Nem volt nagyobb ember mint ő, midőn Olaszországból hazatért. Senki se volt oly nagy hős mint ő, Moórtól Temesvárig mindenütt ő volt ott a hol, s az a kivel győztek. Azóta is mindig golyót eszik, lőport iszik. Annyi csatározást, csatát, ütközetet szárazon vizen és víz alatt senki se tudott — elbeszélni; addig is beszélte, mig maga is és ma is szentül hiszi, hogy mindaz vele történt, a mi soha se történt. A tiz év alatt Bizakody elkeseredett hazafi volt, hivatalt nem vállalt, nem keresett, már ebben következetes maradt; fűrlizett, ivott, szakálát övig növesztette, a miért igen veszedelmes

embernek tartatott; persze hogy ezután éhen halhatott volna, de ha adóssága megszapordott, Eszélyesy, kit ő barátai körében rendszeren „pecsovics nagybátyám“nak szokott nevezni, több-kevesebb ellentállás után csak kifizette azt. Most ő magát a „honvédsereg“ designált képviselőjének tartja, s jaj annak, ki ezen jogát kétségbe vonni meri.

Ime ezek a mi barátink, kiknek szellem-dús politikai értekezleteivel olvasónk gyakran fog találkozni.

Lapszemle:

a jövő héten megjelenendő vezércikkek rövid tartalma.

Pesti Naplo: Ismét háborgatnak a hivatalos lapok szelid álmunkban! Vádakra kell felelnünk. Hallgatást, passivitást vetnek szemünkre! Hallott-e valaha valaki hasonló igazságtalanságosságot! Hát nem szóltunk-e mi, habár halkan, annak idején? Nem mondtuk-e azoknak, kik a Lajthán tülről egyezkedésre unszólnak, hogy — ott a két fölirat? Nem mutattuk-e meg akárhányszor a D. Z.-nak hogy a 48-ki törvények igen is megférnek a csillagos ég további fönnállásával? és a P. H.-nek hogy felelős miniszterium és municipium ikertestvérek? Mi megmutattunk mindent, megmondtunk mindent. Minket hagyjanak békével. Isten látja lelkünket nekünk nem kell egyéb mint nyugalom és 5000 előfizető. Minek izgassuk magunkat és másokat a korkérdések vitatásával? A mi praenumeransaink nem kíváncsiak arra, hogy miképen és hogyan lehetne megoldani azokat; hanem megelégszenek a mi bölcsen hallgató lapunkkal.

A P. H. azért ellenzi a miniszterium kineveztetését, mert az ugy is csak — provisorium fogna lenni. És e részben így okoskodik: „Vagy jó létre kiegyezés az országgyűléssel, vagy nem! Ha létre jó, ugy sem marad meg a miniszterium, mert a 47-et állítjuk vissza. De ha létre nem jó? — mi történik akkor a kinevezett miniszterekkel? hova tenni őket?“

Penziósnalni! — azt mondja erre a Handabanda. Mert hisz az aktivitásban levő miniszter állásánál nincs kellemesebb a világon, mint a (teljes fizetéssel) penzionált miniszter állása!

A Sürgöny mindenekelőtt óvást tesz azon gyanú ellen hogy ő a kormány nézetét fejezi ki. Ő senki nézetét sem fejezi ki, legkevésbé a magáét. Hanem szerinte a felelős miniszteriumot nehezen adják meg; a parlament rendszer aligha lehető; a 47 előtti megye föl nem támasztható: a 61 ki megye pláne brrrrr! Azonban épen ennél fogva kell valahogy e sok lehetlenséget kiegyeztetni. „Ha oda fönn a 48-at megadják, ugymond, mi nem leszünk ellene. Egyébiránt akár sikerül a kiegyezés akár nem — a mi praenumeransaink biztosak.“

A „Hon“ cikkirői folytatják a miniszterium és megyerendszer csomójának összekuszálását melyet előbb a M. S.-ban már megoldottak. Szerintök ez egyszerű dolog. A miniszterium parancsol a megye félreteresi. A megye fölir, a miniszterium leir. Ha a parancs törvényes, a megye nem fogja akadályozni; de ha még is akadályozná, akkor karhatalmat rendel a miniszterium. Szerinte a megye is eleget tesz, a miniszterium is a törvényes felelősségnek. Azonban a felelős miniszterek törvénytelenéget nem is rendelnek. Jó emberek azok a felelős miniszterek, nem kell tőlök félni akár hogy ijesztget is velök a P. H. De ha még is valamely rendeletök törvénytelen s a megye nem engedelmeskedik, a miniszterium kell hogy összehívja az országgyűlést. Ez alatt az ügyek menete legkevésbé sincs megakaszva csak felfüggesztve. Az országgyűlés rögtön összefut, annyiszor a mennyiszor, s a miniszteriumot elcsapja vagy bizalmi votumával kiténteti, s a

dolgok legszebb rendben mennek. Ha egyébiránt a felelős miniszter nem képes valamit végrehajtani, azért nem felelős. Ez világos mint a schuwiksz. Tehát felelős miniszter s a régi vármegye. Remonstratio és rendes administratio. Censura és sajtószabadság. Fából vaskarika. Méltóságos democraták. szabadelmű Magyarország. Handabanda!

Bizakody és Eszélyesy.

politizálnak a váczi-utczában.

Eszélyesy: Hallotta-e öcsém hogy Kossuth ur megfogadta hogyha visszajő, mind kiirtja a kaputosokat; csak a népre fog támaszkodni; s a nép közül szemelni ki eszközeit?

Bizakody: Hüm! Vannak más oldalon is politikusok, kik épen így gondolkoznak. Csak egy két mágnás, néhány literator és ügyvéd ne volna — dann wäre die schönste Ruhe! (s a legszebb rend lenne!)

Eszélyesy: Tehát két oldalról akarják ütni a kaputost!

Trefortiadák.

* Trefort urat hires beszéde következtében kihívják — nem egy pisztolyra, hanem — a két pisztolyba.

* A Trefort-cikk következtében keresztények és zsidók közt kiütött differentiak kiegyenlítésére egy ujdonság ismét testvéresülési estélyt és estelit indítványoz. A zsidók az indítványt elfogadják, de egyuttal azon reményüket fejezik ki, hogy ez alkalommal a keresztényeknek lesz annyi becsületérzésök hogy — ők fizetendik a vacsorát.

* **Párbeszéd:**

Trefort: Mi bajod Iezig, beteg vagy?

Iezig: Meg vagyok sértve tekintetes uram!

Trefort: Hol?

Iezig: A becsületérsémen!

Trefort! Ez nem valószínű!

* Az „Ifju urak bálját“ — melyből a zsidók kizárvák, ezek elnevezték — Trefortbáloknak.

* A polgári lövőde tagjai kinevezték Trefort urat a lövőde tiszteletbeli tagjának, mert akadémiai beszédét valódi mesterlövésnek tartják.

Szálkák.

* Az akadémiai választások tárgyában sok jó és rossz élez küldetett be hozzánk. Sok hü ember van, kik ambíciójuknak nem ismernek magasabb célát, hinc illae lacrimae! Eltalálta a dolgot egy tisztelt barátunk, hogy az akadémiai választások olyanok, hogy akár csak sorshuzás utján történének, mint az urbéri kötelezvényekkel az eset; — idővel mindnyájára rá kerül a sor!

* A „csattanós argumentumok“ s kikerülhetlen duellumok tekintetéből minden szerkesztő lapjához főmunkatársul — két hausknechtet szegődtet.

* Zichy Antaltól tegnap egy fél cikk jelent meg féligmeddig a Függetlenben. — Ma Zichy Antal három más lapban mentegeti e merényletet.

* A birodalmi tanács alsóházának volt elnöke Hein az igazságügyi tárczát csak azon föltétel alatt vállalta el, hogy a miniszteri felelősség valóságossá is váljék. Nincs okunk kételkedni, hogy ha Hein ur addig lesz miniszter míg föltétele teljesül — a világtörténelemben ő leend a leghosszabb ideig kormányzott miniszter.

Adomák,

de nem Gyurián és Bagó harmincz év előtti nap-tarából.

„Báró Vay Miklós kancellársága alatt volt. Az ügyek mindinkább bonyolódtak. A haza felett már jóformán fellegzett. A magyar kancelláriában általános volt a buslakodó rossz kedv. Egy szép nap azonban hivatalból hivatalba szállong az örvendetes hír, hogy a kancellár nagyon derült. Halkan füttyürészve, fejét majd jobbra majd balra biczentve jár fel és alá . . . . Alkalmasint hát még is csak jobbra fordulnak a dolgok! . . . . Másnap ugyanazon tüncemény. A kancellár még mindig füttyürész — sőt valamivel kevésbé is halkán mint tegnap; hébehóba meg majd az egyik, majd a másik lábát emelgeti, mintha csak tánczra akarna kerekedni . . . . Kétség nincs, az ügyek állása javul . . . . A kedélyek derülni kezdenek! . . . . Harmadnap a kancellár ismét olyan jó kedvű . . . . De hát mi történt? . . . . Senki sem tudja? . . . . Egy vele bizalmas lábón álló uri ember végtére neki megy, azon erős elhatározással, hogy ő kitudja a kancellár jó kedvének okát. Az uri ember már feneket kerit, hogy a kancellár titkát legalább messziről puhatolja, midőn báró Vay hirtelen arczához kapva e szavakra fakad:

— Az az istentelen fog, már nem hágy békét.

— Hát foga fáj kegyelmességednek, szól az uri ember hűledeve.

— Már harmad napja!

— S azért füttyürész kegyelmességed?

. . . . a kancellár jó kedvéről szóló híreknek rögtön vége szakadt.

Tiltakozás.

Az akadémia közgyűlésében minap tartott egyik emlékbeszéd alkalmából, ezennel ki kell jelentenünk, az akadémiaiban levő s usus által szentesített **egyéb** kiváltságos szabalmaink föntartása végett is, hogy senkinek sem illik, vagy szabad az akadémiában politizálni, avagy politikai érzélszásokkal élni, ha csak nem a mi coteriánkhoz tartozik.

Pesti Napló.

Nyilvános kérelem.

Zichy Antal, kinek szíve még igen nagy fogékonysággal bír a szép nem bájai iránt, kéri a „Független“ szerkesztőjét, hogy ne rontsa el szerencsését, főleg most a farsang elején. Azon férjhez menendő hölgyeket pedig, a kik a Handabandán kívül még netalán a „Független“t is olvassák, egész alázattal figyelmezteti, hogy ő t. i. Zichy Antal, legalább is egy évtizeddel ifjabb Kovács Lajosnál.

Orvosi bizonyítvány

Alulirottak, meggyőződven arról, hogy Zichy Antal úr még nem érte el életének 40dik esztendejét, még egy évet vélünk neki engedhetőnek, miszerint feje lágya tökéletesen benőjjön.

Azon időre, ama gyakori szívdobogások is, melyeknek alá van vetve, valószínűleg csilapolni fognak.

Dr. Adler volt es. k. főorvos.

Dr. Sas volt alkotmányos főorvos.

„Egy kenyertünk volt még, — azt is elveszi előlünk a „REACTIO!“

A „Handabandára rásütik a „kalucsnai politika“ rémséges gyanúsítását.

Azonban a gyanúsítás ellenére a jó társaságban szívesen látják a tiszta eszímával megérkezettet.